

Ungbirken

Sist oppdatert: 11. november 2003

av Jørgen Moe med musikk av Edvard Grieg

En Ungbirken standen ved Fjorden
og Vandspeilet ganske nær.
Hvor stor og smuk den er vorden
de Aar, jeg har boet her!

Nu löfter den hvide Stamme
Kronen fra Bredden lav.
Men tro dog ej den vil bramme,
den ved ikke selv deraf.

Du dejlige Birk, du kjære!
Paa dig vil jeg ofte se.
Gud give jeg maatte lære,
hvad du mig saa smukt kan te:

At vokse i eget Øje,
nedad med hver en Dag.
At krone og at ophöje,
det vorder da Herrens Sag.

Fil osofiske spørsmål

1. I det siste verset forteller Moe hva han mener å kunne lære av ungbjerken ved fjorden: hver dag å «vokse nedad» i egne øyne samtidig som han overlater til Herren (dvs. Gud) «å krone og å opphøye». Hva tror du Moe egentlig mener med å «vokse nedad» i egne øyne? Kan det bety å:

- se med stadig økende forakt på seg selv?
- verdsette egne prestasjoner mindre og mindre?
- glemme seg selv mer og mer for derved å kunne bli mer opptatt av andre menneskers ve og vel?
- tenke mindre på egne ønsker, behov og interesser?
- bli mer og mer usynlig for omgivelsene jo eldre man blir?

Synes du det er rart å tenke langs disse baner etter å ha betraktet et tilfelldig tre ved strandkanten? Kan treets vekst tolkes på andre måter? Synes du Moe tolkning uttrykker et oppbyggelig eller destruktivt menneskesyn?

2. Det er Guds, og ikke menneskets, oppgave å sette pris på og å opphøye seg selv, mener Moe. Hva tror du Moe vil lement om dagens kulturer hvor det hele tiden gjelder å hevde seg mest mulig, gjerne på bekostning av andre? Er det slik at vi må begynne å opphøye oss selv når vi ikke lenger tror at det finnes en Gud som kan opphøye oss? Er det umulig å være måteholden, forsiktig og ydmyk uten å tro på Gud?